

OBRAZEC ZA PRIJAVO IN ODDAJO NATEČAJNEGA PRISPEVKA

»Lekcije narave: 100 let podnebnih zgodb, ki so oblikovale Goričko«

1. PODATKI O ŠOLI

Naziv šole: Dvojezična osnovna šola Dobrovnik – Kétnyelvű Altalános Iskola, Dobronak

Naslov šole: Dobrovnik 266/j, 9223 Dobrovnik - Dobronak

3. PODATKI O AVTORJU (UČENCU/UČENKI)

Ime in priimek: Dea Bertalanič

Razred: 8.

4. PODATKI O PRISPEVKU

Naslov zgodbe: **Ko narava preizkuša človeka**

5. BESEDILO ZGODBE

(Največ 9.000 tipkanih znakov s presledki. Besedilo napišite v slovenskem jeziku.)

Ko danes gledam pokrajino Goričkega, se mi zdi vse tako mirno in lepo, kot da se tukaj nikoli ne zgodi nič slabega. A moja babica in dedek pravita, da ni bilo vedno tako in da je narava včasih znala biti tudi zelo kruta.

Nekoč smo sedeli za mizo in sem ju vprašala, ali se spomnita kakšnih težkih časov. Babica je takoj začela pripovedovati o letu 2003, ko je bila velika suša. Rekla je, da je bilo tako vroče, da nisi mogel niti normalno dihati. Zemlja je bila popolnoma suha, razpokana, kot da bi jo nekdo razlomil na koščke. Trava je porumenela in vse je bilo videti, kot da umira. Dedek je vsak dan hodil na polje, stal tam in gledal v nebo, kot da bi čakal, da se bo nekaj zgodilo, vendar dež ni prišel. Delo na polju mu je bilo najljubše in ko je videl, kako suša uničuje pridelek, ga je to zelo prizadelo.

Babica se spominja, da so morali zelo varčevati z vodo, ker je bilo premalo. Zalivali so le najnujnejše, na primer domačo zelenjavo, ostalo pa so morali pustiti, saj niso imeli izbire. Bala se je, kaj bo, če se bo suša nadaljevala, a sta kljub temu upala, da se bo nekoč končala. In res se je, vendar je trajalo dolgo.

Nato je dedek začel govoriti o poplavih ob reki Ledavi. Mislim, da je omenil leto 2005, ko je več dni neprekinjeno deževalo. Sprva se ni zdelo nič posebnega, potem pa je voda začela hitro naraščati in nenadoma je bilo vse pod vodo. Travnik se je spremenil v veliko jezero. Babica je rekla, da jo je bilo takrat res strah, saj je voda začela prodirati tudi v hišo in povzročila veliko škode – zarjavele so kovinske stvari, v kotih se je pojavila plesen. Hiša, ki je bila v mojih mislih vedno polna smeha in topline, je dobila povsem drugačno podobo.

Nista izgubljala časa, ampak sta hitro začela reševati najdragocenejše stvari. Dedek se ni predal – ni dovolil, da bi voda uničila vse, za kar sta dolgo garala. Ko se je voda umaknila, sta se vrnila v hišo. Vse je bilo blatno in umazano, a občutek doma je ostal. To jima je dalo novo upanje. Počasi sta vse očistila in začela znova. To se mi zdi posebej zanimivo – nikoli nista govorila o tem, da bi obupala. Vedno sta ponavljala, da moraš iti naprej, tudi kadar je težko.

Naslednja zgodba je bila o pozehi. Babica je rekla, da je bila ta skoraj še hujša, ker pride potih. Spomnila se je let 2016 in 2017, ko so rože lepo cvetele in je vse kazalo na dobro letino. Nato pa je čez noč prišel mraz. Zjutraj je bilo vse belo, vendar ne lepo belo kot sneg, temveč ledeno belo, ki pomeni, da je vse uničeno.

Sofinancira
Evropska unija

Rekla je, da je šla zjutraj ven in samo obstala, ker ni mogla verjeti svojim očem. Cvetovi so bili zamrznjeni in vse je delovalo mrtvo. Dedek ni rekel ničesar – le tiho je stal in gledal vinograd, kar je bilo še bolj žalostno.

Takrat sem ju vprašala, ali sta kdaj pomislila, da bi vse opustila. Odgovorila sta, da ne, ker je to njuno življenje in ker se moraš naučiti živeti s tem, kar ti narava da ali vzame. To se mi je zdelo nenavadno, saj si sama ne predstavljam takšnega življenja. A ko sem ju poslušala, sem spoznala, kako močna sta in kako zelo ju je vse to še bolj povežalo.

Na koncu je babica rekla nekaj, kar si bom zapomnila: narava te uči potrpežljivosti in hvaležnosti za dobre dni, saj nikoli ne veš, kdaj pridejo slabi. Zato moraš biti vedno pripravljen – na najslabše in na najboljše.

Zdaj, ko grem ven in gledam griče Goričkega, ne vidim več le lepe narave. Predstavljam si sušo, ko je zemlja pokala, poplave, ko je voda zalila vse, in mraz, ki je v eni noči uničil pridelek.

In potem pomislim na babico in dedka – kako sta vse to prestala skupaj in nista nikoli obupala. To se mi zdi nekaj res posebnega, tudi če na prvi pogled ne izgleda tako.

